

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.442/2015/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Gyórfy István ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. S. T. jogtanácsos által képviseltMegyei Rendőr-főkapitányság (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.710/2014/36. számú ítélete ellen a felperes 40. sorszámon előterjesztett és 42. sorszámon indokolt fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 175 000 (Egyszázhetvenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - külön felhívásra - 560 000 (Ötszázhatvanezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

2011. augusztus 16-án a **x-i** Rendőrkapitányság munkatársai a felperest és élettársát a szám alatti ingatlanukon elfogták, a rendőrkapitányságra előállították, majd bünszövetségben elkövetett uzsora-bűncselekmény büntettének és több rendbeli zsarolás büntettének megalapozott gyanúja miatt őrizetbe vették. Az őrizetbe vétel elrendelésekor sem a felperes, sem élettársa nem nyilatkoztak felügyelet nélkül maradt vagyontárgyaikról, azok biztonságba helyezése céljából intézkedést nem kértek.

A felperes az ezt követően elrendelt előzetes letartóztatása 2013. december 13-i megszüntetését követően feljelentést tett testvére, **M. K.** és társai ellen azzal, hogy előállításukat követően az ingatlanukról jelentős értékben tulajdonítottak el vagyontárgyakat. A **x-i** Rendőrkapitányság a 2014. május 16-án kelt 09020/72/2014/bü. számú határozatával a nyomozást megszüntette azzal az indokolással, hogy az volt megállapítható, miszerint a vagyontárgyakat a felperes édesanyja értékesítette a büntetőeljárás költségeinek fedezése céljából, másrészt adat merült fel arra, hogy maga a felperes utasította hozzátartozóit egyes vagyontárgyak eladására - így jogtalan eltulajdonítás nem valósult meg.

A felperesnek az intézkedő rendőrök ellen tett feljelentését a Központi Nyomozó Ügyészség 3.B.231/2014/3. számú határozatával elutasította azzal az indokolással, hogy nem merült fel arra adat, hogy az alperes munkatársai nem szakszerűen végezték volna el a kényszerintézkedéseket.

A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését vagyoni és nem vagyoni kártérítés címén 7 000 000 Ft és a perköltség megfizetésére azzal az előadással, hogy az alperes munkatársai az előállítás és őrizetbe vétele során nem gondoskodtak vagyontárgyai biztonságba helyezéséről, amelyeket emiatt utóbb eltulajdonítottak.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségében marasztalását kérte arra hivatkozva, hogy munkatársai az intézkedések során mindenben a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően jártak el, a vagyontárgyakat pedig hozzátartozóik a felperes kérésére adták el.

Az elsőfokú bíróság 36. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította; kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 350 000 Ft perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására 420 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Az első fokú ítélet indokolása szerint a 2014. március 14. napjáig hatályos Ptk. (a továbbiakban: Ptk.) 349. §-ának (1) bekezdése alapján közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette. Ezen jogszabályi követelmény megvalósult, a felperes az őrizetbe vétele ellen panasszal élt, a helyszíni intézkedés kapcsán pedig csak a szabadlábra helyezését követően került abba a helyzetbe, hogy a rendőrségnek tulajdonított károkozást felmérje, és annak orvoslására lépéseket tegyen.

Mindezen felül a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdéséből és a Pp. 164. §-ának (1) bekezdéséből következően a felperesnek kellett a perben bizonyítania azt, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartásával a részére kárt okozott. A kereseti tényállás alapján mindez azt jelentette, hogy az alperest kártérítési felelősség csak abban az esetben terheli, ha igazolást nyer, hogy az alperes állományába tartozó rendőrök a 2011. augusztus 16-i intézkedéseik során megszegték az őrizetbe vétel kapcsán őket terhelő azon kötelezettségüket, hogy a terhelt felügyelet nélkül maradó vagyonáról gondoskodjanak. Bár a Be. 128. §-ának (2) bekezdése kifejezetten csak az őrizetbe vételhez kapcsolódóan ad szabályozást arra, hogy intézkedni kell a terhelt felügyelet nélkül maradó vagyonának, lakásának biztonságba helyezéséről, a vagyonmegóvással kapcsolatos alperesi kötelezettség nem köthető kizárólag ezen kényszerintézkedéshez, ezért az elsőfokú bíróság az alperesi elvárható magatartás teljesülését mind a helyszínen intézkedő, mind a rendőrkapitányságon eljáró rendőrök magatartása tekintetében is vizsgálta.

A helyszíni intézkedés kapcsán az elsőfokú bíróság a tényállást úgy állapította meg, hogy a felperest elfogása után elállították a rendőrkapitányságra, az akció azonban az ingatlanán tovább folytatódott házkutatással és lefoglalással, amely kényszerintézkedések alatt az

élettársa, **M. E.** mindvégig jelen volt, az ő előállítására csak ezt követően került sor, aki a házkutatás és lefoglalás ellen panasszal nem élt, sógornőjét, **M. S-nét** bízta meg a gyerekek és a ház felügyeletével, az őrizetbe vétele elrendelését követően ő sem kért intézkedést a felügyelet nélkül maradó vagyonnal kapcsolatosan. A perben, valamint a 09020/72/2014. számú büntetőeljárásban kihallgatott tanúk vallomásainak részletes értékelése alapján az elsőfokú bíróság úgy találta, hogy a felperes hozzátartozóinak a nyomozati és bírósági vallomásai saját maguknak és egymásnak is ellentmondtak, a megváltoztatott vallomások és fel nem oldott ellentétek miatt a tanúvallomások nem voltak alkalmasak arra, hogy a helyszínen intézkedő, tanúként ugyancsak meghallgatott **C- L.** és **M. L.** rendőröknek a vagyon megóvásával kapcsolatos rendőri intézkedések lényegét érintően egybehangzó vallomását - miszerint a házat nem őrizetlenül hagyták ott, hanem azt **M. S-néra**, illetve az akció végén már megjelenő közeli rokonokra bízták - megdöntsék. Összességében ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a művelési helyszínen eljáró alperesi alkalmazottak úgy jártak el, ahogy az adott helyzetben elvárható volt, amikor a hátrahagyott ingatlan felügyeletét a felperes közeli hozzátartozóira bízták.

Az első fokú ítélet úgy találta, hogy az alperest az őrizetbe vétel elrendelése során tanúsított magatartásával okozati összefüggésben sem terheli kártérítési felelősség. Az őrizetbe vételt elrendelő határozat szerint a felperes nem nyilatkozott a felügyelet nélkül maradó vagyonával kapcsolatosan, a formanyomtatvány erre vonatkozó része üres maradt. Amennyiben pedig nem jelölte meg, hogy mely vagyontárgyainak biztonságba helyezését kéri, a rendőrséget intézkedési kötelezettség nem terhelte. A rendőrségi határozatban, mint közokiratban foglaltakat támasztotta alá az őrizetbe vételkor eljáró **Sz. T.** és **P. K.** rendőrök tanúvallomása. Nem fogadta el az első fokú bíróság a felperes azon hivatkozását, hogy a határozat „alá nem írása” panasznak minősült, ezzel szemben a hallgatás panaszként értékelésének legfeljebb a rendes jogorvoslat kimerítése kapcsán és nem a konkrét károkozó magatartás megítélése körében volt jelentősége. Mindezen felül a Be. 183. §-ából következően hatósági tanút alkalmazni kötelezően csak írni-olvasni nem tudó személy és 14 év alatti személy esetében kell, nem járt el az alperes felróhatóan ezért, amikor az őrizetes határozat aláírásának megtagadásáról csak feljegyzést készített. Az alperes az őrizetbe vételkor is betartotta a Be. szabályait, a felügyelet nélkül maradó vagyonról a felperes nem nyilatkozott, ezért az alperest ezzel összefüggésben mulasztás sem terhelheti.

Mindebből következően a kártérítési felelősség szükségképpen elemei közül a jogellenes és felróható magatartás hiányzott, amely miatt a kártérítési követelést az elsőfokú bíróság alaptalannak találta. Megjegyezte azonban, hogy a 09020/72/2014. bü. eljárás irataiból megállapíthatóan egyrészt egyes vagyontárgyak eladására maga a felperes adott utasítást a rokonainak, másrészt a felperes édesanyja elismerte, hogy ő adta el a vagyontárgyak nagy részét, amelyet a büntetőeljárás költségeire fordított. A kereset jogalapjának hiányában az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján mellőzte a büntetőeljárásban kihallgatott valamennyi tanú ismételt kihallgatását, akik a károk körében felsorolt vagyontárgyakra tudtak volna nyilatkozni, erre azonban felróható és jogellenes magatartás hiányában a perben nem volt szükség; mellőzte továbbá ifjabb M. Z. és **M. K.**

tanúk kihallgatását is, akik szabályszerű idézésük ellenére nem jelentek meg a tárgyaláson, mivel azonban a jogvita elbírálásához nélkülük is elegendő bizonyíték állt rendelkezésre, a vallomásuk bevárása nem volt indokolt.

A kereset elutasítása folytán pervesztes felperest kötelezte az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján megállapított jogtanácsosi munkadíj, valamint az alperes által előlegezett tanúdíj, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti mértékű kereseti illeték megfizetésére.

Az első fokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a keresetének való helyt adást, az alperes első- és másodfokú perköltségében marasztalását; másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára kötelezését. A fellebbezésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntését téves jogszabályi kiindulási alapra helyezkedve, a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értelmezve hozta meg. A Be. 128. §-ának (2) bekezdéséből következően az alperesnek törvényben meghatározott kötelezettsége volt arra, hogy a felperesi ingatlan vonatkozásában a vagyontárgyak biztonságba helyezéséről intézkedjen, a felperesnek azt nem kellett külön kérnie. Az alperes nem tett eleget törvényes kötelezettségének, a felperesi vagyontárgyak biztosítás nélkül maradtak. Akkor mentesülhetett volna az alperes a felelősség alól, ha a felperes az őrizetbe vételi határozatban akként nyilatkozott volna, hogy nem kéri a vagyontárgyak biztosítását. Ennek hiányában az alperesnek továbbra is fennállt a vagyontárgyak biztosításának jogszabályi kötelezettsége. Maguk a rendőrök sem nyilatkoztak akként, hogy a felperes olyan kijelentést tett volna, hogy nem kéri a vagyontárgyai biztonságba helyezését, mindössze azt adták elő, hogy nem terjesztett elő ilyen kérést a nyomozó hatóság irányába. Mindebből következően az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, ezen bizonyítási kötelezettségének azonban nem tudott eleget tenni. Míg a felperes felügyelet nélkül maradó gyermekei vonatkozásában hivatalos feljegyzés támasztja alá azt, hogy azokat kikre bízták rá, ilyen feljegyzés a vagyontárgyak vonatkozásában nem született. Az alperes akkor járt volna el a jogszabályoknak megfelelően, ha konkrétan meghatározott, beazonosítható személyre bízta rá a felperes felügyelet nélkül maradó vagyontárgyait, és azt írásban is rögzíti. Ezen körülményt azonban az alperes bizonyítani nem tudta, így viselnie kell a bizonyítatlanság jogkövetkezményeit. Nem oldotta fel az elsőfokú bíróság ítéletében azt a rendőr-tanúk vallomásában rejlő logikai ellentmondást, hogy amennyiben az elfogás során a szakma szabályainak megfelelően jártak volna el - tehát ha biztosították az épületet, oda senki nem mehetett be -, miképpen kerülhettek felperesi hozzátartozók a helyszínre. Összességében mivel az alperesnek intézkedési kötelezettsége állt fenn, amelynek bizonyíthatóan nem tett eleget, a felelősség jogalapja fennáll.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását, a felperesnek másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

Az ítélet tábla a fellebbezést a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörében a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései is helytállóak, az érdemi döntésével és annak indokolásával az ítélet tábla minden részében egyetértett.

Csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá az ítélet tábla az alábbiakra:

A közhatalmi jogkörben okozott kár megtérítésének jogszabályi feltételei: 1./ kár bekövetkezése, 2./ jogellenes károkozó magatartás, 3./ felróható károkozó magatartás, 4./ okozati összefüggés a kár bekövetkezése és a károkozó magatartás között, 5./ rendes jogorvoslati lehetőségek kimerítése vagy a kár rendes jogorvoslattal elháríthatatlansága. Helytállóan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy bármely felelősségi feltétel hiánya a kár megtérítésének kötelezettségét kizárja.

A kártérítési felelősség alkalmazásához a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a károsultnak kell bizonyítania a kár bekövetkezését és mértékét, a károkozó magatartás és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggést, míg a károkozó bizonyíthatja, hogy a kár megelőzése, elhárítása érdekében úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, vagy a károkozás nem volt jogellenes.

Az elsőfokú bíróság - miután megállapította a közhatalmi jogkörben okozott károkért való felelősség speciális feltételének, a rendes jogorvoslati jog kimerítésének a megvalósulását - elsődlegesen a jogalap tekintetében az elvárhatóság követelményének teljesülését vizsgálta.

Egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy bár a Be. 128. §-ának (2) bekezdése kifejezetten csak az őrizetbe vételhez kapcsolódóan rendeli el a nyomozó hatóság számára a terhelt felügyelet nélkül maradó vagyonának biztonságba helyezési kötelezettségét, mind a helyszíni elfogás, mind az ezt követő őrizetbe vétel során vizsgálni kellett, hogy az intézkedő rendőrök a kár elhárítása, megelőzése érdekében az adott helyzetben általában elvárható módon jártak-e el.

A közhatalmi szerv felróhatóságának mércéje egyrészt a károkozással érintett hatósági eljárásra vonatkozó szabályozás, valamint az eljáró hatósági személyekre vonatkozó magatartási szabályrendszer. Ha a károkozással érintett eljárás maradéktalanul megfelel a jogszabályi előírásoknak, a felróhatóság kizárt. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések megsértése azonban nem vonja maga után feltétlenül a felróhatóság megállapítását; az adott helyzetben gondosnak minősülő eljárás mellett is bekövetkezhet jogszabálysértés. A következetes bírói gyakorlat szerint ugyanis önmagában az a tény, hogy az ügyben eljáró személyek nem alkalmazták vagy helytelenül alkalmazták a jogszabályokat, még nem ad alapot a kártérítési igény eredményes érvényesítésére, ahhoz olyan többlet tényállásra van szükség, amely a gondossági mérce sérelmét is megállapíthatóvá teszi - ilyen a kirívóan

súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés, a nyilvánvalóan egyértelmű rendelkezések eltérő alkalmazása (BDT 2008.1817., BH 2000.55).

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen foglalt állást úgy, hogy az alperesi intézkedő rendőrök mind a felperes és élettársa elfogása, mind őrizetbe vétele során úgy jártak el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, sem a jogszabályi, sem a gondossági mérce nem sérült.

Arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében a felperes, hogy nem neki kellett bizonyítania az alperes munkatársainak a konkrét szabályszegő magatartását, hanem az alperest terhelte a felelősség alóli kimentés, tekintettel arra, hogy a károkozás tilalmának általános elvéből következően a károkozó magatartás felróhatósága vélemezett azon az alapon, hogy mindenki köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amely kár bekövetkezéséhez vezethet, és ha ennek ellenére a kár mégis bekövetkezett, akkor a felróhatóságot nem kell bizonyítani, ellenben a felróhatóságot kizáró elvárható magatartás teljesülése bizonyítható. A felróhatóság bizonyítása azonban csak másodlagos: annak csak abban a tekintetben lehet jelentősége, amennyiben a kár bekövetkezése és a károkozó magatartás közötti okozati összefüggés is bizonyított, mert csak ebben az esetben lehet állást foglalni arról az elvárható mércéről, amivel az adott kár megelőzhető, elhárítható lett volna. Az elvárható magatartás mellett sem lehet a kártérítési felelősség jogalapját bizonyítani, amennyiben nincs adat arra, hogy a kár - akár kis részben - egyáltalán bekövetkezett volna. Az elsőfokú bíróság anélkül kezdte el az alperesi felróható magatartás vizsgálatát, hogy a kár bekövetkezését és annak az állított károkozó magatartással okozati összefüggését a kereset érdemi elbírálásának a tárgyává tette volna. Nem volt azonban akadálya a kereset elutasításának a felróhatóság hiánya alapján azért, mert a per tárgyává tett követelést érintően a felperes által megjelölt hiányosság az elvárhatóság körében megítélhető volt. A felperes ugyanis kifejezetten állította, hogy a vagyoni és nem vagyoni kárai kizárólag abból az okból keletkezettek, mert az alperes munkatársai a helyszíni elfogás, majd az őrizetbe vétel során nem gondoskodtak kellően a vagyontárgyai biztonságos őrizetéről. Ebből következően tehát annak a bizonyítása esetén, hogy az alperes részéről minden elvárhatót megtettek a felperes vagyonának megóvása végett, a felelősség egyértelműen kizárható volt attól függetlenül, hogy ezzel a magatartással okozati összefüggésben kár következett-e be.

Az ítélet indokolásából, a fellebbezési hivatkozással szemben, az következik, hogy az elsőfokú bíróság nem azért utasította el a keresetet, mert a felperes nem tudta volna bizonyítani az alperes felróható magatartását, ellenkezőleg a rendelkezésre álló bizonyítékokat úgy értékelte, hogy az alperes a vagyontárgyak biztonságának a megőrzése érdekében úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható volt, tehát a felróhatóság vélelme alól sikerrel ki tudta magát menteni.

Helytállóan hivatkozott a fellebbezésében arra a felperes, hogy a helyszíni intézkedések során csak az események lefolyását foglalták okiratba, azt azonban nem, hogy az őrizetlenül maradt ingatlant és vagyontárgyakat a felperes hozzátartozóira bízták volna, és így gondoskodtak volna a vagyontárgyak biztosításáról. A jogszabályi rendelkezések által nem megkövetelt okiratba foglalás elmaradása azonban nem érintette a szabad bizonyítási

rendszerből következően azt, hogy a rendelkezésre álló egyéb adatok kellően alátámaszthatták, mely szerint az alperes munkatársai az adott intézkedéshez igazodóan minden elvárhatót megtettek a felperes vagyontárgyainak biztonsága érdekében.

A polgári perrendtartás a szabad bizonyítás elvén áll, a bizonyítási kötetlenség nemcsak a bizonyítékok megválasztásában és a bizonyítási indítványok teljesítésében, hanem a bizonyítékok mérlegelésében is jelentkezik. A bizonyítékok mérlegelése során a bíróság a logikai szabályoknak megfelelően értékeli, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok mennyiben támasztották alá vagy cáfolták az egyes felek előadásait. A szabad mérlegelés korlátja az indokolási kötelezettség, amelyben a bíróságnak számot kell adnia arról, hogy miért és mennyiben fogadott el vagy vetett el egyes bizonyítékokat.

Az első fokú ítélet a fenti követelményeknek megfelelt, részletesen és kellő alaposággal indokolta azt a tényt, hogy **M. E.** kérése alapján az ingatlan felügyeletét a jelenlévő **M. S-néra** bízta; miért fogadta el a helyszíni intézkedésről készített jelentés és az intézkedő rendőrök aggálytalan tanúvallomásai alapján, és miért vetette el ezzel szemben a felperesi hozzátartozók egymásnak és korábbi nyilatkozataiknak is ellentmondó vallomását. Ennek során okszerűen vette figyelembe, hogy **M. S.né** maga is azt vallotta, hogy a rendőrök azért telefonáltak neki, mert a gyerekek mellett a lakáskulcsot is át kell vennie - bár előadása szerint a kulcsok átvételét megtagadta -; hogy **M. K.né** a bíróságon tett nyilatkozata, mely szerint az elfogás után egy hét múlva a ház ajtaját nyitva találta, a kulcs a zárban volt - ellentétbe került saját korábbi, a rendőrségen tett tanúvallomásával, amely szerint a kulcsot az őrizetbe vételt követő mintegy egy hét múlva ő kapta meg, addig **M. S.nénál** vagy **M. T-nél** volt, de ellentétbe került **M. T.** vallomásával is, amely szerint két hét múlva ő észlelte, hogy a ház nyitva maradt, és ő vette magához a kulcsot; hogy a büntetőeljárásban a felperes rokonai mind családtagokat jelöltek meg, akiknél a kulcs maradt; hogy a büntetőeljárásban kihallgatott **M. K.** kifejezetten azt adta elő, mely szerint a rendőrök felhívták a jelen lévő hozzátartozókat arra, hogy gondoskodjanak a lakás lezárásáról, és a kulcs először ifj. M. Z-hoz, majd **M. S.néhoz** került. Nem merült fel olyan perbeli adat, amely kétségesse tette volna, hogy amennyiben az intézkedő rendőrök gondoskodtak arról, hogy a házban egyedül maradó gyermekeket hozzátartozóra bízzák, akiknek az ellátáshoz, felügyelethez nyilván szükség volt a gyermekek személyes holmijaikra is, egyidejűleg ugyanezt ne tették volna meg az így üresen maradó ház vonatkozásában. A bizonyítékok értékelése okszerű, alapos, a logikai szabályoknak megfelelő volt, az egyes nyilatkozatokat gyengítő vagy erősítő körülményekre az első fokú ítélet megfelelően kitért, ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére az ítélet tábla indokot nem talált.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben pedig az a körülményt, hogy az őrizetbe vétel során a felperes nem nyilatkozott - a formanyomtatvány erre vonatkozó kérdése ellenére sem - arról, hogy van-e felügyelet nélkül maradó vagyona, azzal kapcsolatban kér-e intézkedést, helyesen értékelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy az alperest a Be. 128. §-ának (2) bekezdésében meghatározott felügyelet nélkül maradó vagyona biztonságba helyezéséről intézkedési kötelezettség annyiban terhelte, amennyiben kérdésére tudomására hozzák, hogy vannak-e ilyen vagyontárgyak, azok vonatkozásában kérnek-e

intézkedést, az erről történő „hallgatás” a szükséges adatok megadása hiányában nem váltja ki az intézkedési kötelezettséget.

Mindezek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - és annak a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerinti helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélőtábla az alperes javára a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése alapján alkalmazandó 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései alapján a fellebbezett értékhez és az indokolt jogi képviselői munkához igazodó jogtanácsosi munkadíj, valamint az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték megfizetésére.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

Debrecen, 2015. október 22.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő